

בבית המשפט העליון

בש"פ 4730/06

בש"פ 5397/06

כבוד השופטת א' חיות

בפני :

העורר בבש"פ 4730/06
והמשיב בבש"פ 5397/06 : שלום בכר

נגד

המשיבה בבש"פ 4730/06
והמבקשת בבש"פ 5397/06 : מדינת ישראל

ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בבאר שבע בב"ש
20464/06 מיום 11.4.06 שניתנה על ידי כבוד השופט נ'
הנדל וכן בקשה להארכת מעצר לפי סעיף 62 לחוק סדר
הדין הפלילי (סמכויות אכיפה – מעצרים), תשנ"ו – 1996

בשם העורר בבש"פ 4730/06

והמשיב בבש"פ 5397/06 : עו"ד נועם בונדר

בשם המשיבה בבש"פ 4730/06

והמבקשת בבש"פ 5397/06 : עו"ד גלי פילובסקי

החלטה

1. בפני ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי בבאר-שבע (כבוד השופט נ'
הנדל) מיום 11.4.2006, בה דחה את בקשתו של העורר בבש"פ 4730/06 (להלן:
העורר) להורות על שחרורו לחלופת מעצר, שהוצעה במסגרת בקשה לעיון חוזר
(בש"פ 4730/06). כמו כן בפני בקשה מטעם המדינה (להלן: המשיבה) להארכת
מעצרו של העורר מעבר לתשעה חודשים, לפי סעיף 62 לחוק סדר הדין הפלילי
(סמכויות אכיפה – מעצרים), התשנ"ו – 1996 (בש"פ 5397/06).

2. העורר עומד לדין בעבירות של איומים, חבלה במזיד לרכב, החזקת סכין,
הצתה והיזק במזיד. על פי עובדות כתב האישום ביום 21.9.2005 הגיע העורר לתחנת
מוניות בערד ואיים על נהגי המוניות רונית לוי (להלן: רונית) ומישה פרבר כי ישרוף
את ביתה של רונית ואת המונית שלה, וכי יכה את בעלה. ברקע מעשה זה עמדה תלונה
שהגיש בעלה של רונית נגד העורר שלוש שנים קודם לכן, לאחר שהעורר הצית את

המונית שלו. עוד נטען בכתב האישום כי בלילה בין התאריכים 30.9.2005 ו- 1.10.2005 ניקב העורר בסכין שניים מצמיגי הרכב של רומן גרינברג אשר חנה בסמוך למקום מגורי העורר, וזאת על רקע ויכוח של מה בכך שהיה ביניהם. אירוע נוסף שבגיניו עומד העורר לדין התרחש על פי כתב האישום ביום 27.9.2005. באותו מועד ניגש העורר לדירת מגוריו של ארקדי פיי (להלן: ארקדי) ואשתו שבכניין מגוריו בעת שהזוג ישן, שפך חומר דליק על דלת הדירה, והצית את הדלת בעזרת גפרורים ולאחר מכן ברח מן המקום. ארקדי ואשתו התעוררו מריח העשן וכיבו את האש, אך כתוצאה ממעשי העורר נשרפה כליל דלת הדירה. הרקע למעשה זה היה סברתו של העורר כי ארקדי קילל אותו ושיסה בו את כלבו.

3. עם הגשת כתב האישום עתרה המשיבה למעצרו של העורר עד תום ההליכים. המשיבה ציינה בבקשתה כי לעורר עבר פלילי הכולל הרשעה בעבירות של הצתה וגרימת חבלה לרכב. בהחלטתו מיום 9.1.2006 ציין בית המשפט המחוזי (כבוד השופט נ' הנדל) כי אף שכתב האישום והבקשה למעצרו של העורר הוגשו בתחילת אוקטובר 2005, הדיון בבקשה נדחה מספר פעמים בשל בדיקות פסיכיאטריות שנערכו לעורר על ידי הפסיכיאטר המחוזי, וכן כתוצאה מאי שביעות רצונו של העורר מהסניגור שייצג אותו בתחילת ההליכים ומהחלפתו. בהחלטתו הוסיף בית המשפט וציין כי חוות הדעת הפסיכיאטרית שנתקבלה קבעה כי העורר אינו זקוק לאשפוז, כי אין מניעה שיקבל טיפול תרופתי אם ייאסר, וכי הוא מסוגל להבחין בין טוב ורע ולעקוב אחר הליכי המשפט. בהתאם, נקבע כי העורר אחראי למעשיו ומסוגל לעמוד לדין. עוד ציין בית המשפט בהחלטתו כי נוכח הודאת העורר במעשים המיוחסים לו באישום השני ובאישום השלישי, לא חלק הסנגור על דבר קיומן של ראיות לכאורה לביסוס אישומים אלה. בית המשפט הדגיש כי המעשים המיוחסים לעורר מלמדים על מסוכנותו, וכי עניין לנו בעבירות חמורות שבוצעו על ידו לכאורה כנגד הרכוש בשל דברים של מה בכך. בית המשפט הזכיר בהקשר זה את קביעת הפסיכיאטר המחוזי לפיה סובל העורר מהפרעות אישיות וממחלות נפש וזאת אף שהוא כשיר לעמוד לדין וביכולתו להבחין בין מותר לאסור. לבסוף ציין בית המשפט כי מכל מקום העורר לא הציע חלופת מעצר כלשהי. בשל כל הטעמים הללו הורה בית המשפט על מעצרו של העורר עד תום ההליכים המשפטיים נגדו.

4. כחודשיים לאחר מכן הגיש העורר בקשה לעיון חוזר והציע חלופת מעצר, לפיה ישהה במעצר בית מלא בעיר אילת תחת פיקוחה של ירידתו אהובה מויאל (להלן: הערבה). בהחלטתו מיום 11.4.2006 דחה בית המשפט המחוזי (כבוד השופט נ' הנדל) את הבקשה בקובעו כי אף שאין ספק באשר לרצונה הכן של הערבה לסייע לעורר, לא

התרשם כי היא מתאימה למשימה משום שאינה מהווה דמות סמכותית ומציבת גבולות עבור העורר וכן משום שלא התרשם כי היא מבינה ומפנימה את מהות התפקיד שהיא מבקשת ליטול על עצמה.

5. מכאן הערר שבפניי, בו טוען העורר כי שגה בית משפט קמא בדחותו את חלופת המעצר שהוצעה על ידו וכי הערבה הינה אישה נורמטיבית אשר הביעה נכונות לפקח עליו לאורך כל שעות היממה, כנדרש. העורר מוסיף וטוען כי הערבה הבינה את אשר מוטל עליה, והביעה ביטחון כי תצליח להשליט את מרותה עליו באופן שימנע ממנו לחזור על המעשים אותם ביצע לכאורה, או להפר את תנאי השחרור שייקבעו לו. עוד טוען העורר כי מהחלטת בית המשפט אין זה ברור על מה התבססה הערכתו כי שחרורו של העורר תחת פיקוחה של הערבה אינו מהווה חלופת מעצר ראויה. העורר מוסיף וטוען כי טעה בית משפט קמא משלא הורה על הגשת תסקיר של שירות המבחן בעניינו. לטענתו הוא אדם מבוגר שבעברו הרשעה אחת בלבד; משפטו אינו עומד לפני סיום אף שחלפו קרוב לשמונה חודשים מאז נעצר; ולא ניתן לומר כי מסוכנותו הינה כה גבוהה עד כי חובה להרחיקו מן ציבור בכל מחיר ואין כל תועלת בקבלת חוות דעת של שירות המבחן בעניינו. על כן מבקש העורר כי בית המשפט יורה על שחרורו בתנאים שייקבעו על ידי בית המשפט, או לחלופין כי יורה על עריכת תסקיר של שירות המבחן בעניינו.

6. המשיבה מנגד סומכת את ידיה על החלטתו של בית משפט קמא בבקשה לעיון חוזר, ומציינת כי חידוש הקשר עם הערבה נעשה אך ורק לצורך התיק. אשר לבקשה להארכת מעצרו של העורר טוענת המשיבה כי המעשים המיוחסים לו מלמדים על היותו עבריין מסוכן וחסר מעצורים, עובדה המחייבת, לטענתה, נקיטת אמצעים ראויים לשם הבטחת שלום הציבור מפניו. עוד טוענת המשיבה כי קיים חשש ממשי לשיבוש מהלכי משפט ולהדחת עדים על ידי העורר, אם ישוחרר ממעצרו. המשיבה טוענת עוד כי אין כל חלופה שיש בה כדי להבטיח את מטרות המעצר נוכח עברו הפלילי של העורר הכולל הרשעה בעבירות של הצתת רכב וחבלה במזיד לרכב, בגינן ריצה 36 חודשי מאסר בפועל, וכן נוכח העובדה שנגד המשיב תלוי ועומד מאסר על תנאי בר הפעלה בן 18 חודשים, אם יורשע באישומים המיוחסים לו בכתב האישום הנוכחי. בנוגע להתקדמות המשפט ציינה המשיבה כי חל עיכוב בדיונים בשל הבדיקות הפסיכיאטריות שנערכו לעורר, ובשל בקשתו להחליף ייצוג. על כן, מועד ההקראה שנקבע באופן מקורי ליום 27.10.2005, התקיים בפועל רק ביום 15.12.2005. המשיבה מציינת עוד כי ביום 30.3.2006 החלה להישמע פרשת התביעה, כי ביום 8.6.2006 נשמעו ארבעה עדי תביעה, וכי התביעה מתכוונת להעיד שני עדים נוספים מטעמה.

המשך הדיון נדחה ליום 28.9.2006 לסיום פרשת התביעה ולשמיעת פרשת ההגנה, לאחר שמועדים מוקדמים יותר שהציע בית המשפט לא תאמו את יומנו של הסנגור. העורר טוען מנגד כי העיכובים שחלו עד כה בהתנהלות התיק לא היו באשמתו וכן הוא טוען כי חומר הראיות בתיק מבוסס על הודאותיו, ועל כן אין כל חשש לשיבוש מהלכי המשפט אם ישוחרר.

7. לאחר שבחנתי את טענות הצדדים אני סבורה כי יש לדחות את הערר על ההחלטה בבקשה לעיון חוזר ולקבל את בקשת המשיבה להארכת מעצרו של העורר בתשעים ימים נוספים. הערבה המוצעת על ידי העורר התייצבה בבית משפט קמא ואף נחקרה בפניו וניתנה לו ההזדמנות להתרשם ממנה. בהתבסס על התרשמות זו החליט בית המשפט ביום 11.4.2006 כי חרף רצונה לסייע לעורר, הערבה אינה מתאימה למשימה משום שאינה מהווה דמות סמכותית ומציבת גבולות מבחינתו וכן משום שאין לה תובנה מספקת באשר למשימה שהיא מבקשת ליטול על עצמה. נימוקי הערר אינם מגלים טעם ראוי המצדיק התערבות בהחלטה זו, המבוססת כאמור על התרשמות ישירה ובלתי אמצעית של בית משפט קמא מן הערבה (ראו: בש"פ 8339/05 לוי נ' מדינת ישראל (טרם פורסם); בש"פ 720/04 מדינת ישראל נ' חביבאללה (טרם פורסם)).

אשר לבקשה להארכת מעצרו של העורר. שרשרת המעשים המיוחסת לו מלמדת על הסיכון הרב הנשקף ממנו לציבור, בייחוד נוכח מצבו הנפשי, העובדה שביצע לכאורה את המעשים החמורים בשל עניינים של מה בכך וכן נוכח עברו הפלילי בעבירות מאותו סוג. שמיעת המשפט מצויה בעיצומה והדחייה להמשך הדיון בחודש ספטמבר 2006 (כמו גם העיכובים עד כה) נובעים מסיבות התלויות בעורר. כל אלה מצדיקים את הארכת המעצר המבוקשת.

8. סיכומו של דבר – הערר בבש"פ 4730/06 נדחה והבקשה בבש"פ 5397/06 מתקבלת ובהתאם אני מורה על הארכת מעצרו של העורר בתשעים ימים החל מיום 3.7.2006 או עד למתן פסק הדין בת"פ 8308/05 בבית המשפט המחוזי בבאר שבע, לפי המוקדם.

ניתנה היום, י"ג תמוז, תשס"ו (09.07.06).

ש ו פ ט ת